

**Izhaja vsak torek in petek
za časa vojne.**

Dopisi naj se frankujejo in pošljajo
uredništvu lista »Mir« v Celovec,
Pavličeva ulica šte. 7.

Osebni pogovor od 10. do 11. ure
dopold. in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani
lista pišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

MIR

Glasilno koroških Slovencev.

Velja za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod na-
pisom: **Upravništvu lista »Mir« v
Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26.**

**Naročnina naj se
plačuje vnaprej.**

Za **insetate** se plačuje po 20 vin.
od garmond-vrste **vsakokrat.**

Dopisom je treba za odgovor pri-
ložiti poštno znamko.

Leto XXXIV.

Celovec, 1. maja 1915.

Št. 35.

Z bojišč.

Uradno poročilo.

Dunaj, 26. apr. Uradno se razglašajo
26. aprila opoldne:

Na karpatski bojni črti boji v odseku
vzhodno od prelaza Užok trajajo naprej.
Eden naših napadalnih oddelkov je zavzel
včeraj južnovzhodno od Kozjove novo so-
vražnikovo opiralništvo; ujel 7 oficirjev in nad
1000 mož. Da bi izgubljene višine zopet za-
vzeli, so začeli Rusi s hudimi protinapadi in
poizkusili tudi v sosednem odseku posa-
mezne sunke. Glavni sovražni napad je ve-
ljal višini Ostry in vzhodno od nje ležeči po-
stojanki. Po daljšem boju je bil ta napad
odbit z največjimi izgubami Rusov. Pri tem
sta bila dva nasprotnikova bataljona skoraj
popolnoma uničena, nekaj sto mož ujetih.
Tako je započeta zasledovalna akcija nam je
prinesla posest 26 strelskih jarkov in mno-
go vojnega materiala.

Tudi v drugih odsekih so bili ponočni
napadi sovražnika krvavo odbiti. Pred po-
stojankami prelaza Užok se je nasprotnik
po odbitem napadu umaknil v begu.

V včerajšnjih bojih nismo dosedaj pri-
dobljenega ozemlja kljub obupnemu proti-
napadu Rusov samo obdržali, ampak juž-
novzhodno od Kozjove še razširili.

Na bojni črti zapadno od prelaza Užok,
v Galiciji in na Poljskem kakor ob Dnjestrju
in v Bukovini topovski boji. Sicer mir.

Namestnik načelnika generalnega štaba:
pl. Höfer, feldmaršallajtnant.

Nemško poročilo.

Berolin, 26. aprila. Wolffov urad po-
ročja: Veliki glavni stan, 26. aprila.

Zapadno bojišče.

Pri Ypernu boji še trajajo. Tudi zapad-
ni breg kanala pri Lizerne, o katerem Fran-

cozi trde, da so ga zavzeli, je v naši posesti.
Tudi vzhodno od kanala smo obdržali pri-
dobljeno ozemlje. Število zavzetih topov je
naraslo na 45, med katerimi so slejkoprej
štirje težki angleški topovi. Severnozpadno
od Zonebeke smo svoje napade nadaljevali
in pri tem več kakor 1000 Kanadijcev ujeli.
Skupno število ujetnikov se je zvišalo s
tem na 5000. Čudna zmes narodov: Senegal-
ski zamorci, Angleži, Turkosi, Indijci, Fran-
cozje, Kanadijci, Zuavi, Alžerijci so bili
skupaj na razmeroma malem prostoru.

V Champagni smo severno od Beause-
jourja odbili dva francoska napada.

Na višinah ob Mozi je naš napad dobro
napredoval. Več gorskih grebenov zapore-
doma do višine zapadno od Les-Eparges je
bilo v naskoku zavzetih. Več sto Francozov
in nekaj strojnih pušk je bil naš plen.

V gozdu Ailly so se sovražni sunki po-
nesrečili. V Vogezih je naš napad dosegel
zopetno osvojitve Hartmannsweilerkopfa.
Plen naših čet je bil 11 častnikov, 749 Fran-
cozov, 6 metalcev min, 4 strojne puške.

Vzhodno bojišče.

Nekaj slabih ruskih ponočnih napadov
v kraju severnozpadno od Ciechanova je
bilo odbitih.

Položaj je neizpremenjen.

Najvišje armadno vodstvo.

Kako poročajo Francozi o boju pri Yperu.

(Po »Slovincu«.)

Pariz, 25. aprila. (Cenz.) Uradno po-
poldansko poročilo pravi: Dopolnilna po-
ročila povedo, kako da se je včeraj zvečer po-
srečilo Nemcem pomakniti nazaj naše črte
severno od Yperna med kanalom reke Yser
in ceste pri Poelcapelle. Težak rumen dim
je prihajal iz nemških strelskih jarkov, ki
ga je gonil sever ter je naše čete hudo dušil,
da se je še na postojankah druge bojne črte
občutilo. Včeraj podvzeti protinapad nam

je že prinesel zopet del izgubljenega ozem-
lja. Naša postojanka je popolnoma utrjena.
Boj traja še naprej ob dobrih pogojih s pod-
poro angleških in belgijskih čet. Sovražnik
je napadal v Esparges in v gozdu pri Apre-
mont. Povsod je bil odbit. Nemški napadi
južno od gozda pri Parroy na Reichsacker-
kopfu so bili vsled našega streljanja zadr-
žani. Sovražnik je imel resne izgube.

Boj z dušičnim plinom.

Pariz, 26. aprila. (Kor. ur.) Listi ob-
javljajo poročila nekega očividca o zadnjem
nemškem sredstvu, neke vrste dušičnim pli-
nom, ki so ga pomerili Nemci iz svojih strel-
skih jarkov proti francoskim črtam. Fran-
cozje so opazili, da se za nemškimi okopi v
strelnih jarkih nekaj posebnega godi. Na-
pravljenih je bilo tam več odprtih. Nemci so
počakali na ugoden veter, potem pa so paro,
ki je bila pod pritiskom, puhali ven. Para je
bila klorova para. Francoski vojaki so z za-
čudenjem gledali na črni dim, ki je prihajal
proti njim, medtem so pa Nemci izrabili
prestrašenost Francozov in, podpirani od
artiljerijskega streljanja, zapustili strelske
jarke. Spretni nemški vojaki so pokrili
obraze z neko krinko, da so brez nevarnosti
mogli prekoračiti okuženo mesto. Vse fran-
cosko časopisje se peča s temi dušičnimi pli-
ni, ki je uporabljala nemška armada, in iz-
javlja, da je le učinek teh plinov prisilil za-
veznike, umakniti se. Da se je zaveznikom
posrečilo, poravnati zopet izgubljeno, tako
da Nemci niso imeli nobenega uspeha. Upo-
raba takih sredstev da je nov dokaz za bar-
barsko vojskovanje Nemčije. Nekateri vo-
jaški kritiki pozivajo francosko vlado, da se
ne zadovolji s protesti, ampak da uporabi
enaka sredstva.

Przemysl.

Stokholm, 26. aprila. Sovražnikovo
časopisje še vedno razpravlja o padcu Prze-

Podlistek.

Moji doživljaji v ruskem ujetništvu.

Objavil nadporočnik Ladislav pl. Janik hu-
sarskega polka št. 13 v Streffleurjevem vo-
jaškem listu z dne 10. aprila 1915.

(Dalje.)

17. decembra smo dospeli v Rzesov.
Častnike so nas peljali zopet v neko hišo,
kjer so nas nastanili v tretjem nadstropju v
stanovanju s tremi sobami. Sluge so prine-
sli odnekod slame in so pripravljali ležišča.
Bolela me je glava, zahrepenel sem po sve-
žem vzduhu, zato sem stopil na hodnik, ki je
vodil okoli in okoli nadstropja. Stražniki so
bili v sobah, vhod v naše stanovanje je bil
prost. Samo trenutek sem pomislil, nato sem
hitel po stopnicah gori v drugo nadstropje.
Naslonjen na držaj je stal tamkaj neki žid.
Tako je spoznal kaj nameravam in molče
je pokazal z roko na železna podstrešna
vrata. V skoku sem izginil v podstrešju. Ko
se je stemnilo, sem se priplazil iz svojega
skrivališča, stopil sem na hodnik in sem
poizkusil priti v kako stanovanje. Povsod
so bile duri zaprte. Nazadnje sem se splazil
skozi neko okno v kuhinjo. Tam je stano-
vala neka siromašna poljska družina. Ta-

koj so razumeli, kaj hočem. Znebil sem se
svoje pisane huzarske uniforme in sem
oblekel zelene platnene hlače, rjav telovnik
in star ponošen smoking. Škornje in roko-
vice sem obdržal svoje. Vso noč sem prebil
pri tej družini v kuhinji. 18. december je
bil lep in solnčen. Žena mi je pripovedo-
vala, da so odpeljali zjutraj častnike na po-
stajo. Tedaj sem začel razmišljati o svoji
bodočnosti. Nemirna moja kri ni hotela ča-
kati prihoda naših čet. Hotel sem jim iti
nasproti. Toda treba bi bilo imeti vsaj kako
legitimacijo. In dala mi je žena svojo, ki je
bila izdana od okrajnega glavarstva v Rze-
sovu. Dosti mi sicer ne bi mogla pomagati,
pa vsekakor je bilo boljše kot nič, saj je bil
na njej uradni pečat. Poslovil sem se od
družine, zahvalil se za njih dobroto in sem
odšel iz hiše okoli poldne. V mestu sem si
kupil kratek kožuh, kučmo in popotno pa-
lico. In dalje sem šel v daljni svet. Čuvstvo
velike sreče me je navdalo. Pri prvem kri-
žu sem se ustavil in molil. Poln zaupanja
in trdne vere sem se odpravil na pot.

Med ruskimi četami in med dolgimi vr-
stami voz me je peljala pot. Čerkesi so go-
nili živino v Rzesov in so me vpraševali, ka-
ko daleč je še do mesta. Radovoljno sem
jim odgovarjal in eden izmed njih mi je celo
podaril kos kruha. Premišljeval sem, kako
naj ljudem povem, ako bi me ujeli in kadar
bo treba prositi kje prenočišča. Nazadnje
sem sklenil, da se izdam za Slovaka, ki so
mu kozaki požgali hišo in ki se vrača sedaj

zopet k svojim staršem na Ogrsko. Kar sem
imel še avstrijskega denarja, sem ga izdal
v Rzesovu, pri sebi sem imel še 152 kopejk.
Veselo sem korakal dalje, zakaj bil sem go-
tov, da bom v enem ali dveh dneh pri naših
četah. Pri Goguhladi sem srečal ruskega
infanterista, ki sta mu posebno ugajala moj
kožuh in moja kučma. Ne da bi izpregovo-
ril besedo, mi je vzelo oboje. Za kučmo sem
protestiral. Nato je stopil vojak v hišo in
mi je prinesel umazan špehast klobuk. Več-
je pazljivosti niti nisem mogel zahtevati od
njega. Pri Babicah se mi je pridružil neki
jezdec, ki je zelo hvalil moje rokavice in jih
je hotel kupiti. Ker mu jih nisem hotel dati,
mi jih je enostavno vzelo. Pa jezdeci so celo
na Ruskem kavaliriji, dal mi je zanje 30 ko-
pejk. V tem se je stemnilo, vas je bila polna
bolnih konj. V neki stranski hiši slučajno
niso bili nastanjeni Rusi, tam sem prebil
noč. Stanovalcem sem se zdel gotovo sum-
ljiv, zakaj moji povesti niso prav verjeli.

Drugo jutro sem korakal dalje. Od da-
leč sem slišal grmenje topov. Črni čerkeski
jezdci so se vračali z raztrganimi zastava-
mi. Neki ruski avtomobil, ki je vozil mu-
nicijo, je obtičal na strmi poti. Ni mogel ne
naprej, ne nazaj. Hvala Bogu! Šel sem čez
nekoliko vojnih mostov, pota so popravljali
z mrzlično naglico. Kuhinje na vozovih so
se vračale, no, to je pač najboljše znamenje.
Moj Bog, kako sem bil srečen. Proti večeru
sem dospel v Wišnjevo. Vas je bila polna
ruske kavalrije in artiljerije. Naprej nisem

mysla. Poročevalec nekega angleškega lista («Daily Tel.») poroča svojemu listu iz Petrograda, da je zmagovalec pri Przemyslu, general Selivanov, dospel sedaj v Petrograd. General je rekel, da je trdnjavska posadka trpela zlasti na revmatskih boleznih, tako da so vsled tega tisoči postali pohabljeni; v mestu pa je epidemija zahlevala zelo malo žrtev. »Svenska Dagblad« objavlja danes iz Petrograda izvirno poročilo, da so na Veliko noč po petrograjskih cestah kazali ujetnike iz Przemysla, ker so Petrograjščani prvič med vojno videli sovražnikove vojake. Ujetniki so izgledali izstradano. Njihovo hrabrost splošno slavijo, predvsem občudujejo »češkega poveljnika« zavoljo občudovanja vredne vztrajnosti.

Obstreljevanje Dardanel.

Malta, 26. aprila. (Kor. ur.) Angleška bojna ladja »Triumf« je bila zadeta od treh granat, ko je obstreljevala neko turško postojanko na Galipoli. Napravljena škoda je neznatna. Dva moža sta bila ranjena.

Rusko brodogradništvo pred Bosporom.

Carigrad, 25. aprila. (Poročilo brzojavne agencije »Milli.«) Glavni stan javlja: Danes dopoldne se je pojavilo rusko črnomoško brodogradništvo izven strelne črte naših bosporskih utrd, a se je takoj umaknilo v severni smeri, ko je pol ure demonstriralo s svojimi topovi. Naše utrdbe niso smatrale za potrebno, da bi odgovarjale na streljanje. Z drugih bojišč še ni dospela nobena važna vest.

Spor med Kitajsko in Japonsko.

Lyons, 25. aprila. (Kor. ur.) »Le Progres« poroča iz Šankaja: Japonski poslanik v Pekingu je izročil kitajskemu ministru za zunanje zadeve nujno sporočilo, ki zahteva, da naj Kitajska zadnje pregledane predloge Japonske načeloma sprejme, drugače se pogajanja takoj prekinejo.

O naši armadi.

»N. Züricher Nachrichten« so objavile (št. 101) privatno pismo iz Avstrije, v katerem podaja sodbo o vojskovanju naše armade zoper rusko armado neki vojak — brez dvoma višji častnik. Pismo nam je pisano iz srca in dobro zavrača tiste »špisburgarje«, ki čez našo junaško armado po vsej krivici samo zabavljajo, vsega drugega pa ne morejo dovolj prehvaliti. Ker podaje pismo enako sodbo o bojih v Karpatih, kakor jo je ponovno podal že naš list, ga objavljamo po »Reichsposti« št. 181 čitateljem v slovenskem prevodu:

»Ruska armada je najnevarnejši, najbolj upoštevanja vredni nasprotnik izmed vseh, s katerimi so sto-

letja sem naše čete križale meče, in tega nasprotnika premagati, to bo slava brez primere. Našo zimsko vojno v Karpatih bo zgodovina bodočih časov ocenjevala kot junaštvo brez primere. Precejšnje nemške moči stoje ob prelazu Užok; vse drugo smo mi. Kdor je ves svoj službeni čas odslužil v gorovju, more presoditi brezprimerne čine te zimske bitke v Karpatih, ker Rusi so že od začetka iskali odločitev v Galiciji in jo iščejo danes tam bolj kot prej kdaj. Nasprotnik Rusije smo bili mi in vedno mi. V severni Poljski se dajo raje do uničenja premagati in mečejo kljub temu vse svoje rezerve le v Galicijo. Galicija je namreč za Rusijo iz političnih in vojaških vzrokov bojni cilj.

Naše časopisje vedno iznova imenuje imena: Ljudskega junaka Bukovine, Fischeerja, ki je v malo mesecih avanziral od orožniškega majorja do generalmajorja, vojaški ženij, ki je v manjših rečeh čudovite reči učinil; armadnega voditelja Pflanzler-Baltina, ki je nedavno osvobodil Bukovino; voditelja karpatskih bojov, Boroevića, zmagovalca pri Limanovi, tisti strašni bitki, ki je v začetku decembra prinesla odločilen preobrat nadvojvodo Jožefa Ferdinanda; nesmrtnega branitelja Przemysla, Kusmaneka; ravno tako slavnega branitelja Krakova, Kuka; Dankla, tega tipa avstrijskega armadnega voditelja, poznajo pač tudi v inozemstvu; cela vrsta imen avstrijskih podvoditeljev roma redno po časopisju. Ni naša reč, ampak zadeva bolj omejenega delovanja našega časopisja je, da ne trobimo takoj vsakega voditelja, ki je imel kak uspeh, mednarodni javnosti na uho in ne podajemo kliše od njegove slike od lista do lista . . .«

O Przemyslu se izraža tako-le:

Przemysl smo torej prestali. Saj ni bil pomenljiv za velike operacije, ker od novembra 1914 ni bil več velikega pomena; toda trdnjava nam je prirasla k srcu. Bila nam je simbol (znamenje) za vse, kar nas sili in kar zmoremo. Ta obramba presega v svoji veličini vse, kar imenujemo starodavno junaštvo. Zdi se, da so vojaške posledice, ki so se pokazale v tem, da je postala ruska oblegovalna armada prosta, vsled brezprimerne avstrijske defenzive (obrambe) v Karpatih že premagane. Nihče ni kriv, da je padel Przemysl, bila je to usoda! Kakor ni Napoleonovega ženija spraval ob ugled in veljavo njegov ruski pohod leta 1812, ravno tako malo je mogoče vsled izstradanja trdnjave valiti krivdo na naš general štab. Strašna bitka v Karpatih, ki jo že tedne bijemo, dokazuje iznova, da smo mi črnorumeni, ki nosimo preveliko težo te ruske vojne na naših ramenih . . . V Karpatih se noč in dan zaletavajo

sklenjene vrste države, ki šteje 170 milijonov, proti enemu delu naše armade. In najhujši ruski napadi so bili odbiti od avstrijskih črnovojnikov in avstrijske konjenice, ki je razjahala — od »gorske« konjenice. 9. dragonski polk je bil v povelju armadnega nadpoveljništva imenoma prihvaljen, in ta polk je vzhodnogališki, rusinski! Kakšna razlika med tako daleč na zapad segajočo veliko Avstrijo v 16. stoletju in med veliko Avstrijo v 20. stoletju, segajočo tako daleč na vzhod. Povejte mi velesilo iz zgodovine vseh narodov, ki jih poznamo in ko bi bila zmožna za take izpremembe. Treba je naše vrlo moštvo poznati, potem je šele mogoče vedeti, kako da stoji naša reč!«

Razno iz vojne.

Vojni cilj Nemčije.

Bivši nemški državni tajnik dr. Dernburg, ki se mudi sedaj kot posebni odposlanec v Ameriki, je označil v nekem ameriški javnosti namenjenem pismu vojni cilj Nemčije tako-le: Mi hočemo trajni mir, vsako provizorično krparijo odklanjamo. Nemčija noče obvladati sveta, temveč zahteva le svobodo morja in morskih cest za vse narode v vojni in v miru. Želel bi za svojo osebo trajno nevtralizacijo vseh morja in morskih ožin. Nemčija se ne bori za povečanje svojega ozemlja ter ne namerava podjarmiti sovražnih narodov. Belgija pa obvladuje izhodišče nemške zapadne trgovine ter je naravni predzid nemškega cesarstva. Zavojevali smo to deželo z velikimi žrtvami. Nemčija se Belgiji ne more odreči. Nemčija si mora nadalje zasigurati, da bo lahko nemoteno nadaljevala svojo kolonialno delovanje v Afriki in Mali Aziji, kajti to je v interesu celega sveta. Vojni cilji nemške države ne vsebujejo ničesar, kar bi ne služilo blagostanju celega sveta.

Dernburgovo pismo je izzvalo v nevtralnih in sovražnih deželah živahne polemike.

Črnovojniki v Nemčiji.

Berolin, 26. aprila. (Cenz.) Iz poročila poluradnega »Teltower Kreisblatt« je posneli, da je odrejeno prebiranje dosedaj še ne izvežbanih črnovojnikov letnikov 1879 do všteti po 3. decembru 1869 rojenih črnovojnikov in bo v kratkem izvedeno.

Sneg v Alпах.

Milana, 26. aprila. Iz laško-švicarskega obmejnega ozemlja se poroča o velikem, dolgo trajajočem zasneženju. Po gorah je veliko plazov. Temperatura je zelo padla.

Ruska sodba o naši armadi.

Bern, 25. aprila. (Cenz.) »Ruskoje Slovo« v nekem vojaškem članku izraža svoje

mogel, zato sem si poiskal prenočišča v neki hiši. Ponoči mi je stopil nekdo na nogo, da sem se zbudil. Dva ruska husarja sta prišla in sta tudi tam prenočila. Zjutraj smo se razgovarjali in vprašala sta me, kdo da sem in zakaj nisem vojak kot se takemu mladeniču spodobi. Začel sem pokašljevati in jima tožiti, da sem podedoval jetiko. Obžalovala sta me in nazadnje smo se celo sprijateljili in spletel sem jima biče iz ukradenega usnja.

Slišalo se je že pokanje pušk, nisem mogel več ostati in korakal sem dalje. Po cestah v Fryrtku je bilo vse polno ruske artiljerije. Moštvo me je vpraševalo, kam da grem in pravili so mi, da me infanterija ne bo pustila tako dalje. Ogovoril sem nekoliko židov, pa nobeden me ni hotel slišati, vsi so hiteli dalje. Nazadnje mi je eden izmed njih pomignil, naj grem z njim. Stopila sva v snažno, čedno sobo. Bil sem nekoliko preplašen in sem mu povedal, kdo da sem. Toda oni je očitvidno mislil, da sem špijon in mi je pripovedoval, da je včeraj odšel general s svojo soprogo od tukaj in da se vrača tudi mnogo trena. Eno, noč lahko ostanem pri njem, saj jutri pridejo skoro gotovo že naše čete semkaj. Toda mož se je zmotil. V nekoliko urah so prišla nova ojačenja, pri mojem gospodarju je bilo nastanjenih nekoliko ruskih častnikov, jaz sem moral dalje. Nikjer me niso sprejeli, nazadnje so mi vendar odprli v neki luknji. Nesnaga in nered povsod. V sobi je mrgolelo otrok in v postelji je umirala stara žena.

Upal sem, da semkaj vendar ne pridejo ruski vojaki. Toda usoda me je preganjala; naenkrat pride tudi semkaj nekoliko židovskih ruskih vojakov, ki nekam čudno vprašajo, kdo da je ta-le kristjan.

Ni mi kazalo drugega, nego da odidem od tukaj. Pa sem prišel z dežja pod kap, to se pravi prišel sem v neko hišo, ki je bila polna ruskih vojakov. Prepozno je bilo, da bi se vrnil, zato sem se hitro odločil in sem prosil prenočišča. Nemogoče, so rekli, ker je to soba za marodne. Pa kdo da sem pravzaprav? Pripovedoval sem jim svojo pravljico, pa sem videl, da ne verujejo. Staknili so glave skupaj, slišal sem večkrat besedo »špijon« in nekdo je celo napravil z roko kretnjo, češ, obesiti ga treba. »Ali imate kako legitimacijo?« so me vprašali. Pokazal sem jim legitimacijo dobre žene Cahure iz Rzesova. Pogledali so jo, toda latinskih črk niso znali čitati. Poljski njih gospodar jim je pomogel in je za silo in z veliko težavo raztolmačil pisavo. Zadovoljni so bili in jaz sem smehljalje odšel. Nazadnje sem vendar dobil po neznanskem trudu mirno zavetje. Skozi neki hlev sem zlezal v neko luknjo, ki jo je razsvetljevalo majhno visoko ležeče okence. Tu notri je stanoval star zakonski par, gluh mož in zadirčna starka. Na postelji je ležala še neka pokvečena ženska in po tej bedi in zapuščenosti se je plazil tudi majhen šestleten deček. Noč je minula mirno, dali so mi za večerjo nekoliko krompirjev. Tako sem vsaj pridobil zopet en dan.

Drugo jutro so prišli sosedje in so pri-

povedovali, da je Jaslo zopet v naših rokah. Toda v Frystak so Rusi pošiljali še vedno nove ojačbe. Popoldne je prišlo k nam osem ruskih vojakov. Nekdo izmed njih je takoj opazil moje dobre čevlje. Ne da bi izpregovoril besedo, me je zgrabil za levo nogo, na kar sem seveda takoj padel. V trenutku in bliskovito hitro me je tedaj sezul, kakor ne bi mogel tega tako naglo storiti niti najboljši sluga. Dal mi je svoje čevlje in mi je obljubil še denarja kadar izmenja svoj 25-rubelski bankovec. Tolažil me je, da bom na tak način imel denar in čevlje. Toda čevlji so izgledali silno žalostno, desni ni imel pete in levi ne podplata. Namesto podplata je bila spodaj cunja, pritrjena in privezana z žico. Rusi so lupili krompir in so ga uporabljali z velikim gladom. Potem so pušili tobak, zavil v časopisni popir. Jaz nisem dobil ničesar. Nato so Rusi pospali. Žena je položila na dva škafa neko desko, to je bilo moje ležišče. Bila je to grozovita noč. Sedaj mi je zdrknila v vodo roka, sedaj noga. Drugi dan in poznejšo noč so bili Rusi še vedno tukaj. Gromenje topov se je komaj še slišalo, vse moje upanje je izginilo. Na obisk so prihajali tudi Čerkezi in so pripovedovali takšne novice, da je krvavelo moje srce. Grozne so bile ure, ki sem jih preživel tukaj. Soba je bila tako majhna, da smo se jedva gibali v njej. Jesti mi niso dali domači ljudje ničesar, zakaj pred Rusi so bili skrili vse za posteljo in za podobe svetnikov.

(Dalje sledi.)

začudenje, odkod da dobivajo Avstrijci toliko izborne vojaške opreme, dobre municije itd. »Vzorno oborožena armada, pravijo naši vojaki,« poudarja »Ruskoje Slovo«. »Boljše že ni oborožiti se in nič ni več dopolniti. O avstrijskih možnarjih nam pač ni treba več poročati... Ti možnarji (težke motorne baterije op. ured.) še vedno Nemcem pomagajo...« Po »Ruskem Slovu« pozna celo Lublin te avstrijske »vlite pljunke«. Nadalje pripoveduje omenjeni list, kako težke boje da so imeli Rusi z Avstrijci, ki so tedaj prodrli do Lublina: »Vsak hribček, vsak most je bilo treba vzeti v naskoku.« Nadalje pravi o c. in kr. četah, da »so delale boljše kakor Prusi«. Konečno nastopa »Ruskoje Slovo«, ki je napol oficiozno glasilo ruskega zunanjega ministrstva, proti trditvam, ki se tu pa tam slišijo, da bi bil boj proti Avstrijcem lehak. »Ta lahkomišelnost proti Avstrijcem ni prav nič manjša kakor lahkomišelnost proti Nemcem.«

Naši težki topovi.

Iz Bukarešta se poroča milanskemu »Secolo«, da Avstrijci v Bukovini kakor v vzhodni Galiciji s svojimi težkimi topovi precej nadkriljujejo Ruse. Ruski vojaški kritiki zelo tožijo o ruskih listih čez avstrijske možnarje.

Kaj pripovedujejo ruski ujetniki v Przemyslu.

Neki ruski vojak iz Rjezana, po imenu F. V. Soroklin, po poklicu fotograf, ki je bil od 22. oktobra kot ujetnik v Przemyslu, pripoveduje v »Rjezanskaj Žiznji« to-le: Avstrijci so me ujele in so me z obvezovališča spravili v trdnjavo. Na kolodvoru so mi izkazali največjo pozornost. Obdarovali so me s kavo, čokolado, cigaretami. V Przemyslu sem bil v bolnišnici nekega ženskega samostana. Prednica samostana, neka v Kijevu rojena Poljakinja, je bila izredno ljubzniva in dobra ženska in je obračala name kot hudo ranjenega, veliko pozornost. Njeni potrežbi in znanju avstrijskih zdravnikov se imam zahvaliti, da sem prestal hudo krizo.

Živelimo smo čisto »moderno«. V enem letu smo imeli dvojni božič in dvojno novo leto. K avstrijskim božičnim praznikom smo tudi dobili drevesce, cigare in cigarete. Tudi k našim božičnim praznikom so nam Avstrijci postavili božično drevesce. Razen tega smo dobili darila; neki podpolkovnik, ki je ležal pri meni, je dobil uro, neki poročnik črnilnik itd. Avstrijci so postopali z nami izredno viteško, čestitili so nam k praznikom in rekli, da ranjenci niso več sovražniki, ampak prijatelji.

Počasi pa je zmanjkovalo živeža. Začeli so jesti konjsko meso. Eno piščice je stalo 50 K, eno jajce 1 krono, kruha pa skoraj ni bilo mogoče več dobiti. Tudi sladkor je bilo težko dobiti, vendar pa nas je dobra prednica oskrbela z njim. Dne 17. marca je naznanila uslužbencem, da dobe 18. marca zadnji kruh, da bodo potem dobivali štiri repice na dan. 19. marca tudi ranjenci niso dobili več kruha, ampak le še prepečenca. Dne 22. marca ob petih zjutraj pa se je začelo pekleno pokanje. Mostovi, smodnišnice, razna skladišča, skratka, vse je bilo pognano v zrak. Končno pove, kako so prišli Rusi v Przemysl in kako je prišel v Rjezan.

Kako bomo orali?

Vlada je naročila, da se mora vse zemljišče orati in posejati. Tega pa ni povedala, kako? Zato bo kljub najboljši volji občin in posestnikov ostalo še marsikatero polje prazno, zdaj in zanaprej, ako se drugače ne poskrbi. Kmetijstvo mora s tem računati, da bo zanaprej še bolj manjkalo hlapcev kakor do zdaj, da bo manjkalo vprežne živine, volov in konj. Tudi se je vprežna živina tako podražila, da si je marsikdo ne more več kupiti. V teh razmerah opozarjajo listi, da se v Nemčiji orjejo polja z motororali in da tam orjejo vojaki! Kakor nadlogo smo videli skoz deželo dan za dnem uro za uro brneti in divjati avtomobile ljudem v kvar in strah. Porabimo motorsko moč zdaj ljudstvu v prid in vprezimo to moč pred plug! Nemčija je motorje postavila v obilnem številu na polja in nemške tovarne menda delajo noč in dan, da ustrezajo po-

trebi kmetov. V ti smeri moramo kreniti tudi mi. Motorno oralo preorje v letu 1000 oralov polja. V naših razmerah recimo vse polje 50tih večjih kmetij. Na tem polju zraste počez 50 vagonov žita. Opomniti je treba, da krepko preorano polje rodi več kakor slabo prebrojeno. Netijo se ti stroji zdaj, ko se bencina ne dobi, z bencolom. To je tekočina, ki zaostaja, ko se kuha kox-ogljje in ga menda dosti izdelamo za naše poljedelske potrebe. Treba bi bilo, da se naše kmetijske korporacije resno zavzamejo za to stvar. Ne vemo, kako dolgo bo vojna še trpela, ali vzemimo, da traja še v prihodnjo zimo, potem bi v jesen ne bilo več mogoče pospraviti in obsejati naših njiv, ker gre vedno več ljudi in živine na bojišče. Vsaj v ravninah, in kjer obstoje zadrage, naj bi se takoj poskrbelo in naj bi ljudje uvideli, da si bo treba nemudoma nabaviti potrebnih motorjev in oral.

Dnevne novice in dopisi.

Prestolonaslednik boter sinčku slovenskega junaka. Nj. Visokost prestolonaslednik nadvojvoda Karel Franc Jožef je prevzel mesto krstnega botra sinčku pokojnega dr. Andreja Sosiča, ki se je porodil šele po smrti svojega na južnem bojišču padlega očeta. Dr. Sosič je bil izredno priljubljena oseba v narodnih krogih tržaških Slovencev. Otrok je pri krstu dobil ime Branišlav Andrej. Prestolonaslednik je poslal kot dar krščencu zapestnico z začetnicami svojega imena. Prestolonaslednika je pri krstu zastopal g. nadučitelj Gorkič.

Oficirsko šaržo zopet lahko dobijo tisti nekdanji častniki, ki so jo odložili, da se izognejo dvoboju ali pa so jo vsled postopanja častnega sode izgubili; v posebnega oziroma vrednih slučajih jih sme namreč vojno ministrstvo priporočati cesarski milosti za zopetno podelitev prejšnje šarže. To pa velja le za nekdanje častnike, ki so odšli na bojišče in so se pred sovražnikom izkazali za hrabre bojavnike. Prošnje se vlagajo pri krdelu, pri katerem kdo stopi v vojaško službo. Isto velja tudi za nekdanje oficirske aspirante. »N. W. T.« poroča, da je odobril to cesar.

Ranjenci v Celovcu. Dne 25. aprila popoldne ob treh je bilo v poslopih c. in kr. rezervne bolnišnice št. 1 v Celovcu ranjenih in bolnih vojakov 16 častnikov in 1370 mož, v poslopih c. in kr. rezervne bolnišnice št. 2 pa 9 častnikov in 1286 mož.

V rezervno bolnišnico št. 1 v Celovcu so bili od 19. do 25. aprila od domačih čet sprejeti v oskrbo: Maks Springer od 9. top. p. Od 7. pešpolka inf. Šimen Pavlič, telef. odd., inf. Rupert Gregorič, inf. Albin Assinger od tren. odd. in inf. Anton Karner. Od polj. lov. bataljona 8: Podlovec Maks Anselm od odd. stroj. p., lovec Ferdinand Kogelnik. Od dpp. 4. inf. Karol Verše od 6. stotnije.

Poroka. V mestni župni cerkvi sv. Ilja v Celovcu sta bila dne 23. aprila poročena g. Lovro Messner, kadetni aspirant pri domobranskem polku št. 4, prej učitelj v Železni Kapli, in gospodična Karolina Smola iz Celovca.

Aretirane ženske. Dne 26. aprila ste bili v Celovcu aretirani L. P. iz Železne Kaple in T. V. iz Grebinja, obe obdolženi tatvine. Dne 23. aprila je bila v št. Rupertu pri Celovcu aretirana Ivana Z. iz Blatograda, tudi obdolžena tatvine. Šele pred kratkim je prišla iz dva in polmesečnega zapora. Dne 22. aprila je bila v Celovcu aretirana M. L., ki je okradla nekega moža v neki celovski gostilni. Dne 24. aprila ste bili v Celovcu aretirani zavoljo vlačugarstva Kr. Kopajnik, 17 let stara, iz Sp. Goričice, in Kr. Rechberger, 20 let stara, iz Eggenberga pri Gradcu.

Aretiran je bil v Celovcu dne 26. aprila 45 let stari agent Franc Pr., ki je rad zahajal v deško družbo.

Iz ruskega ujetništva je pisal Franc Solnier iz Rožeka. Nahaja se v mestu Petro-Pavlovsk v Sibiriji. Piše, da je zdrav in da je tam hud mraz. Dopisnica je pisana dne 14. III. in je dospela sem dne 14. IV., torej je hodila sem ravno mesec dni. — Služil je pri pešpolku št. 7.

Pismo z bojišča. Naš dobri prijatelj Luka Sadjak nam piše z bojišča: Srčna hvala za poslano mi številke dragega mi

»Mira«, katere sem nepričakovano naglo prejel dne 17. aprila. Zelo sem se ga razveselil, tega domačega slovenskega časopisa. Hvala Vam za to uslugo. S srčnimi pozdravi Vam udani L. S.

Sprejem mornariških aspirantov pri c. in kr. vojni mornarici za 1915. Pri c. in kr. vojni mornarici bo leta 1915 sprejetih kakih 70 mornariških aspirantov. Določeni so, da postanejo mornariški kadeti in po narejenem izpitu za mornariškega častnika mornariški častniki. Lastnoročno spisano prošnjo (s kolkom za 1 K) za sprejem za mornariškega aspiranta je najpozneje do 1. avgusta vložiti pri vojnem ministrstvu, mornariški oddelek. Natančnejši pogoji za sprejem se izvedo pri okrajnih glavarstvih in drugih c. kr. političnih uradih.

Junakov grob. Vojni poročevalec »N. Fr. Pr.« poroča: Pri Uscie Ruskie so se nekega zimskega dne spopadli naši in ruski konjeniki. Mladi poročnik Matejčič od 2. ulanskega polka, ki je bil dva dni poprej prispel naravnost iz akademije v Dunajskem Novem mestu, se je zagnal na svojem belcu proti kozakom. Belec pade, mladi poročnik težko ranjen pod njega. Z največjim naporom se prerine Matejčič nekoliko izpod konja, vzame samokres ter ubije tri, štiri kozake. Peti mu s svojo sabljo prekolje glavo. Rusi so prenesli ubogega mladega Matejčiča v Uscie Ruskie ter so mu izkopali na pokopališču častni grob. Na krsto so mu položili čapko in sabljo ter so nesli mladega junaka skozi špalir prezentujočih čet k zadnjemu počitku. Na grobu stoji križ, ovit z zelenim smrečjem...

Ženski regiment. Vojni korespondent dunajske »Nove Preše«, Roda Roda, poroča s severnega bojišča, namreč iz Bartfa, da je tam videl 400 duš broječ ženski regiment. Sprejaj je šel črnovojnik s puško in bajonetom, za njim pa je v vrstah po štiri in štiri korakalo 400 slovaških žena in deklet, na hrbtih so imele v belih prtih svoje potrebščine, na desni rami pa je vsaka nesla lopato. Te ženske porablajo za kopanje strelskih jarkov.

Vsak dan nove goljufije. Pri armadi so zdaj prišli na to, da je bila vojna uprava goljufana tudi s konzervami kave. V vsakem kosčku kavnih konzerv bi moralo biti osem gramov pristne kave. Ker je bila iz teh konzerv skuhana čorba neužitna, so konzerve preiskali in dognali, da v kosčkih ni po 8 gramov kave, ampak le 2 in pol grama. Liferant teh konzerv se je izgovarjal na tovarno, ki mu je fabricirala te konzerve, a izkazalo se je, da je liferant izrecno naročil tako manj vredno blago, da bi vojno upravo ogoljufal. Seveda se je tudi to zgodilo na Ogrskem. Sleparski liferant je zaslužil ogromne vsote in je celo nekaj tisočakov daroval za podporo bolnih vojakov — mislil je najbrž na tiste, ki so vsled njegove čorbe zboleli — za kar so ga ogrski časopisi hvalili kot velikega dobrotnika.

Lakota na Kranjskem leta 1816 in 1817.

»Gorenjec« priobčuje: Lakota nam preti. Ako bi ne bilo kmalu vojne konec in ako bi bila letos slaba letina — Bog se nas usmili! Kmalu bo sto let, kar je bila na Kranjskem prav huda lakota. V cerkvi sv. Petra pod Šmarjetino goro pri Kranju se še vidi spomenik na strašno lakoto, ki je mučila in morila prebivalce na Kranjskem leta 1816 in prvo polovico leta 1817. V tej cerkvi visi na zidu kositren korec in pod njim tabla, na kateri pripoveduje slovenski in nemški napis, kako so leta 1817 s tem korcem delili stradalcem »rumfortarsko« juho. Slovenski napis pravi: V letu 1816 je bila zemlja tako nerodovitna, da so revni ljudje v letu 1817 tako stradali, da so po več krajih travo in otrobe jedli in od lakote mrli. Od krščanske ljubezni vžgani so se našli v tej sosedi do brotniki, ki so s tem korcem petdesetim najbolj potrebnim v Stražišču takoj imenovano rumfortarsko župo pustili deliti in so jih tako v najhujšem času preživili. Precej po tej hudi letini je pa Bog dal zemlji toliko rodovitnost, da je žito na tak dober kup prišlo, kakor pokaže zdolej zapisana žitna cena. V letu 1817. pred žetvijo: 1 mernik pšenice 6 gld., 1 mernik rži 4 gld 30 kr., 1 mernik ječmena 3 gld 10 kr., 1 mernik prosa 3 gld. 15 kr., 1 mernik ovsa 2 gld. — Žitna cena v letu 1818. pred žetvijo: 1 mernik pšenice 1 gld. 40 kr., 1 mernik rži 1 gld. 18 kr., 1 mernik ječmena 54 kr., 1 mernik prosa

1 gld. 30 kr., 1 mernik turšice 1 gld., 1 mernik ajde 1 gld., 1 mernik ovsa 40 kr. — K večnemu spominu božje pravice in božjega usmiljenja naj ta korec tukaj visi. — 30. junija 1818. — V spomin na lakoto, ki je bila pred 100 leti, kuharice še sedaj na Veliko noč skuhamo »alelujo« ali olupke od repe kot posebno zgodovinsko jed.

Brnca. (Umrli mladim) — spomin. Zvonili smo doslej štirim, ki so dali svoje življenje za cesarja in domovino. O enem (Antonu Weberju) sem vam že poročal. Dne 8. februarja t. l. je padel v Karpatih korporal Franc Limpel. Šrapnel je prodrl v strelski jarek in vkončal življenje 25-letnemu mladeniču ter uničil upanje skrbnega očeta in matere. Tovariši poročajo, da so ga pokopali kar najbolj mogoče slovesno, ker je bil zelo dober s svojimi podložnimi in zelo ustrezljiv svojim prijateljem. — Nadalje je umrl vsled bolezni, nakopane si na bojišču, Alojz Hasler, sin znane Haslerjeve rodbine na Brnci. Začetkom vojne se je javil prostovoljno, služil nekaj mesecev v vojski, zbolel in umrl. — Dne 31. marca pa je padel v Karpatih Jožef Nessmann, p. d. Kreuzerjev v Medgorjah. Služil je cesarja že od začetka vojske. »Ker je bil najstarejši pri kompaniji, smo mu izkopali poseben grob,« piše njegov četovodja. — Naj vsi v miru počivajo!

Brnca. (Iz ruskega ujetništva) se je oglasil Ivan Kreuzer, p. d. Štraml na Brnci. Dne 10. januarja je pisal zadnjo dopisnico, potem pa dolge 3 mesece nismo nič več slišali o njem. Žena, otroci, sosedi, vsi se veselimo, da še živi naš »slavček«, obnovilo se nam je upanje, da nam bode še marsikatero zapel. — Nadalje je pisal iz Rusije Franc Napokoj, delavec tukajšnje fabrike. Odrinil je k vojakom koncem oktobra 1914, nobenega sledu ni bilo več po njem do zadnjih dni, ko se je oglasil z Ruskega. — Tako še vedno upamo, da se bodo oglasili tudi še drugi, ker pogrešamo jih še najmanj 6, ki že četrta leta in že dalje niso nič več pisali.

Grabštanj. Bolan na umu se je vrnil iz vojske Anton Tavšič, p. d. Topij v Dražji vasi. Bil je zmiraj vrl pristaš slovenske stranke. Želimo, da bi ubogi mož kmalu ozdravel. Njegovi mladi ženi, cerkveni pevki, pa izrekamo svoje sožalje ter ji želimo udanost v voljo božjo.

Steckenpferd- lilijnomlečnato milo

slaj ko prej neutrupo za racionalno oskrbo polti in lepote. Vsakdanja priznalna pisma. Po 1 K se dobiva povsod.

Zanimivosti iz vojne.

Ko bi hoteli Bavarci zapiti nemško vojno posojilo! V »Lillskem vojnem časopisu« preračunava neki Bavarec svojim tovarišem zadnje nemško vojno posojilo v — pivu takole: »Recimo, da stane stekleniča piva 20 fenigov. Za 9 milijard 60 milijonov mark bi dobili 45.300.000.000 steklenic piva. Potem bi se pa vsedla vsa naša stotinja 250 mož in začeli bi piti ter bi pili dan in noč. Potemtakem bi popilo 250 mož 250 steklenic v četrta ure; v eni uri bi popila stotinja torej 1000 steklenic. Da zapijemo vse vojno posojilo, bi morali piti 45.300.000 ur, kar pomenja 1.887.500 dni, ali 5171 let in 85 dni. Fantje, ali bi se vam ne zdelo to nekoliko predolgo? Jaz sicer že prenesem nekaj, toda vendar bi bilo to nekoliko preveč in zato se rajši ne lotim. Predlagam torej, da ta denar rajši prepustimo nemški državi.«

Slovinci, podpirajte „Mir“ z inseriranjem!

Velika vsota denarja

se zamore naključiti vsakomur, ki postane naš naročnik. Brezplačna pojasnila pošilja Srečkovno zastopstvo 17, Ljubljana.

Loterijske številke:

Trst, 21. aprila: 57, 25, 39, 11, 13.
Dunaj, 24. aprila: 69, 40, 16, 10, 88.

Tržne cene v Celovcu

22. aprila 1915 po uradnem razglasu:

Blago	100 kg				80 litrov (biren)	
	od		do		K	v
	K	v	K	v		
Pšenica	zaprto					
Rž						
Ječmen						
Ajda						
Oves						
Turščica						
Proso						
Pšeno						
Leča						
Fižola, rdeča						
Repica (krompir)						
Deteljno seme						
Seno, sladko	8	50	10	—	—	—
„ kisló	7	50	8	50	—	—
Slama	6	80	7	50	—	—
Zelnate glave po 100 kos.	—	—	—	—	—	—
Repa, ena vreča	—	—	—	—	—	—
Mleko, 1 liter	—	28	—	30	—	—
Smetana, 1 „	—	60	1	20	—	—
Maslo (goveje) . . . . . 1 kg	3	40	3	80	—	—
Sur. maslo (putar), 1 „	3	80	4	20	—	—
Slanina (špeh), pov. 1 „	3	30	4	20	—	—
„ sur. 1 „	3	10	3	80	—	—
Svinjska mast . . . . . 1 „	3	80	4	80	—	—
Jajca, 1 par	—	18	—	20	—	—
Piščeta, 1 par	3	20	3	80	—	—
Race	—	—	—	—	—	—
Kopuni, 1 par	—	—	—	—	—	—
30 cm drva, trda, 1 m ²	3	20	3	50	—	—
30 „ „ mehka, 1 „	3	—	3	20	—	—

Živina	Počrez	100 kilogr.				Prignalo	Prodalo
		živa		zaklana			
		od	do	od	do		
v kronah							
Konji	—	—	—	—	—	—	—
Blki	—	—	—	—	—	—	—
Voli, pitani	—	—	220	—	—	6	6
„ za voznjo	420	810	180	190	—	9	6
Junct	460	—	190	—	—	2	1
Krave	—	—	—	270	280	7	7
Telice	—	—	—	—	—	—	—
Svinje, pitane	—	—	—	—	—	—	—
Praseta, plemena	24	76	—	—	—	250	200
Ovce	—	—	—	—	—	—	—
Koze	—	—	—	—	—	—	—

Za obolele živce se kot domače zdravilo z uspehom rabi

Ganglional-čaj.

Ta čaj miri živce, odpravlja bolečine, pospešuje telesno moč in poživlja ter pospešuje prebavo. Edino in le pristen se dobiva ta čaj pri c. in kr. dvornem in nadvojv. komornem dobavitelju

Julij Bittner, lekarnarju v Reichenau, Nižje Avstrijsko.

Ta čaj „Ganglional“ se po vposlatvi 3 kron razpošlje franco na vse kraje; po povzetju se zviša cena za 35 vin.

Oučjo volno

in volnene odpadke kupuje v vsaki količini po najvišjih cenah pri takojšnjem plačilu

Jakob Pogačnik,

tovarnar za sukno in koce. Velikovec.

Pri pismenih ponudbah naj se naznani cena. Izdelujem tudi na željo volneno blago in sukno ter volneno spletenino.

Vabilo

na redni letni občni zbor

Živinorejske zadruge za Tolsti vrh in okolico

ki se bo vršil

v nedeljo 2. maja 1915 ob 2. uri popoldne v prostorih g. Oseta (Tolstovrška slatina).

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva.
2. Odobrenje letnega računa za l. 1914.
3. Revizijsko poročilo.
4. Razdelitev čistega dobička.
5. Slučajnosti.

Prosi se vse člane, da se udeležijo zborovanja.

Odbor.

Ker je zastal mednarodni eksport, so mi ostale večje zaloge rjuh, ki jih oddam za lastno ceno. Primerni so prav posebno za „Rdeči križ“, sanatorije, privatne namene itd. In sicer se odda:

260 tucatov rjuh brez šiva

150 cm široki, 225 cm dolgi, 1 kos po K 3.—. Izborno, zajamčeno platno, belo, brez pogreška, tkano iz najfinješe platnene preje, najmanjši nakup pol tucata. — Povzetje.

ANT. MARŠIK, tkalnica platna, Giesshübel bei Neustatt a. d. Mett (Češko).

AJDE

kupuje vsako množino c. kr. kmetijska družba kranjska v Ljubljani ter prosi za ponudbe in vzorce.

10 panjev prav dobrih

ČEBEL

po 12 K panj, ima na prodaj Mihael Grobelnik, kmet v Kortah, p. Jezersko.

Paramenti!

Mašna oblačila v preprosti in tudi v bogati opremi, dobro blago in poceni. Plašči za cerkvenika in ministrante, ovratni plaščki in stole zelo ceno.

Šmizete v različnih oblikah od 1 K naprej. — Komplet z ovratnim trakom od K 2.— do K 2.80, kakršen je izdelek.

Bireti v vsakršni obsežnosti po K 3.80, K 4.—, K 4.80.

Rožaste svetilke za večno luč za patentovani stenj.

Prosimo, da poizkusite, in prepričani smo, da boste stalen odjemalec

oddelka za paramente, knjigarne in trgovine
Jožefovega društva v Celovcu.

Vse blago iz prekuhane, kisline prosta in neobtežena svile z barvanimi nitmi.

Slovenski moliveniki, cerkvene muzikale, tudi Hladnikov.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.